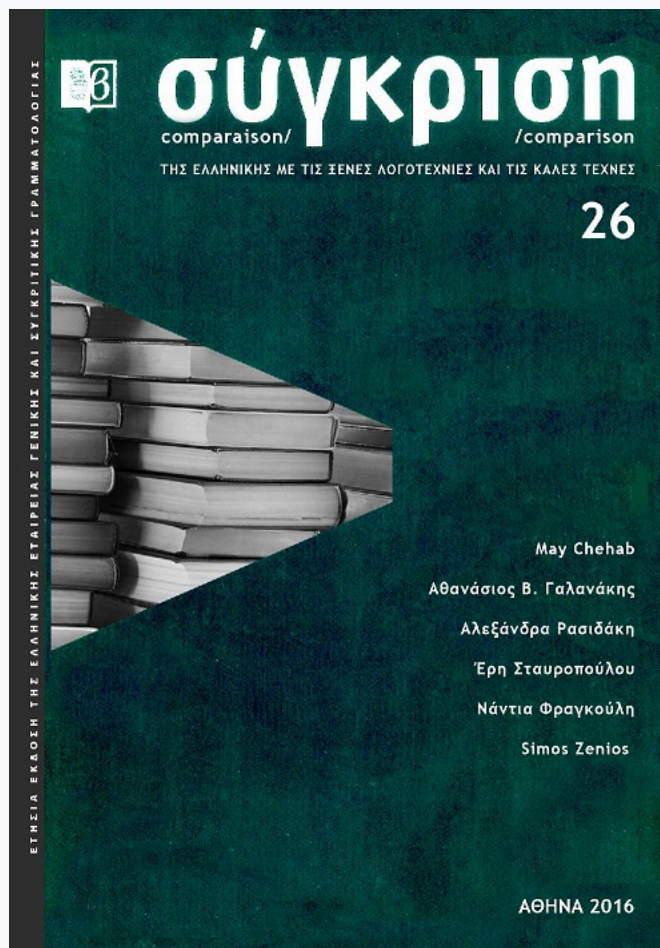

Σύγκριση

Τόμ. 26 (2016)

Αποχαιρετισμός στον Ζάχο Σιαφλέκη (1953-2017)

Έρη Σταυροπούλου

doi: [10.12681/comparison.16007](https://doi.org/10.12681/comparison.16007)

Copyright © 2018, Έρη Σταυροπούλου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Σταυροπούλου Έ. (2018). Αποχαιρετισμός στον Ζάχο Σιαφλέκη (1953-2017). *Σύγκριση*, 26, 1-2.
<https://doi.org/10.12681/comparison.16007>

Αποχαιρετισμός στον Ζάχο Σιαφλέκη
(1953-2017)

Έρη Σταυροπούλου

Ο Ζάχος Σιαφλέκης, που έφυγε νωρίς από τη ζωή, υπήρξε λαμπρός φιλόλογος, χαρισματικός ποιητής, άξιος δάσκαλος, αφοσιωμένος φίλος και αγαπητός σε όλους συνάδελφος.

Γεννημένος στο Βόλο, σπούδασε αρχικά Γαλλική Φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Έχοντας ήδη προσανατολιστεί στη μελέτη των σχέσεων της νεοελληνικής λογοτεχνίας με την ευρωπαϊκή, συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Nanterre (Paris X). Σπούδασε Συγκριτική Φιλολογία με τους J. Lacant και P. Brunel και Θεωρία των λογοτεχνικών μορφών με τον G. Genette. Το 1980 αναγορεύτηκε διδάκτορας Γενικής και Συγκριτικής Φιλολογίας με τη διατριβή: *Le glaive et la pourpre. Le tyrannicide dans le théâtre moderne* (εκδόθηκε το 1984 στο Aix-en-Provence, Edisud).

Από το 1994 δίδαξε στα Πανεπιστήμια Ιωαννίνων, Θεσσαλίας, Θεσσαλονίκης και ως προσκεκλημένος καθηγητής στο Παρίσι (École des Hautes Études en Sciences Sociales) και στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, ενώ το 2002 εκλέχτηκε καθηγητής Συγκριτικής Φιλολογίας και Θεωρίας της Λογοτεχνίας στο Τμήμα Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Στην πανεπιστημιακή του σταδιοδρομία, στις επιστημονικές του ασχολίες και στο συγγραφικό του έργο, με τις έρευνες, τις μελέτες, τη διδασκαλία και την ευρύτερη δράση του είχε καθοριστική συμβολή στην εδραίωση των συγκριτολογικών σπουδών στην Ελλάδα.

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Ελληνικής Εταιρείας Γενικής και Συγκριτικής Γραμματολογίας (1986) και διευθυντής του διεθνούς εμβέλειας περιοδικού της, *Σύγκριση / Comparaison*. Με αίσθημα ευθύνης, διάθεση προσφοράς και δημιουργικό όραμα ανέλαβε σημαντικές επιστημονικές και διοικητικές θέσεις: υπήρξε επί πολλά χρόνια αντιπρόεδρος και κατόπιν Πρόεδρος (2006-2009) της *Ελληνικής Εταιρείας Γενικής και Συγκριτικής Γραμματολογίας*, μέλος, από το

1994 ως το 2000, του Εκτελεστικού Συμβουλίου της Διεθνούς Εταιρείας Συγκριτικής Γραμματολογίας (A.I.L.C./I.C.L.A.) και υπεύθυνος της αντίστοιχης Επιτροπής Μεσογειακών Ερευνών, μέλος της Γαλλικής Εταιρείας Συγκριτικής Φιλολογίας, και της Ελληνικής Σημειωτικής Εταιρείας, διευθυντής του Εργαστηρίου Συγκριτικής Γραμματολογίας του Α.Π.Θ.

Με τη διδασκαλία του αλλά και το συγγραφικό έργο του γονιμοποίησε τη σύγχρονη φιλολογική έρευνα και τον θεωρητικό στοχασμό. Ασχολήθηκε ειδικότερα με τον μοντερνισμό, την αισθητική της πρόσληψης, την αφηγηματολογία, την αισθητική και πολιτισμική λειτουργία της λογοτεχνίας. Από τις μονογραφίες του αναφέρω τις ακόλουθες: *Συγκριτισμός και Ιστορία της λογοτεχνίας* (Επικαιρότητα, 1988). *Από τη νύχτα των αστραπών στο ποίημα-γεγονός. Συγκριτική ανάγνωση ελλήνων και γάλλων υπερρεαλιστών* (Επικαιρότητα, 1989), *Η εύθραυστη αλήθεια. Εισαγωγή στη θεωρία του λογοτεχνικού μύθου* (Gutenberg, 1994), *La relation comparative. Interférences et transitions dans la modernité littéraire* (L' Harmattan, Paris 2004). Παράλληλα δημοσίευσε πλήθος μελετημάτων σε τόμους συνεδρίων και σε έγκριτα ελληνικά και διεθνή επιστημονικά περιοδικά., ενώ αξιόλογο υπήρξε και το πρωτότυπο λογοτεχνικό του έργο (*Η Ελοΐζ, ο ζογκλέρ και εφτά λαϊκά άσματα*, Κέδρος, 1975, *Ο θρίαμβος των κωπηλατών*, Αίολος, 1982, *Τα ινδάματα των ημερών*, Τα τραμάκια, 1993, *Η απάτη της αναγνώρισης*, Τυπωθήτω, 2005 και *Η βαθμιαία διάβρωση των ακτών*, εκδόσεις Γκοβόστη, 2015).

Όσοι είχαμε την τύχη να γνωρίσουμε τον Ζ. Σιαφλέκη, διακρίναμε πρώτα τον πλούτο των γνώσεων, που αμέριστα προσέφερε σε συνεργάτες και μαθητές, το κριτικό πνεύμα, την οξύνοια και την ευθυκρισία του. Ανακαλύψαμε όμως και τον ευαίσθητο, τρυφερό και ιδιαίτερα ευγενικό του χαρακτήρα, τον αθόρυβο δυναμισμό του με τον οποίο ολοκλήρωσε διακριτικά το πολύ σημαντικό έργο του, και ακόμη το λεπτό χιούμορ μαζί με την καρτερία με την οποία αντιμετώπιζε τις δυσκολίες της ζωής. Η απώλειά του υπήρξε σημαντική **για τους φίλους, τους συναδέλφους, τους μαθητές του, την επιστήμη, την ποίηση.**